

Arrest

nr. 149 375 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Maleisische nationaliteit te zijn, op 12 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 december 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 143 464 van 16 april 2015 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 mei 2014 heeft verzoeker in zijn hoedanigheid van partner van een Belgische onderdaan een aanvraag (bijlage 19ter) ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 november 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- correspondentie tussen betrokkene en de referentiepersoon uit de periode 18.07-14.12.2013; bewijzen vliegtrips (vliegtuigtickets, boarding-passes, reservatiebevestigingen) vanaf 11.07.2013; verklaring wettelijke samenwoning dd. 23.01.2014: uit het geheel van deze documenten blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert midden juli 2013. Echter, deze gegevens kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Ze tonen immers niet aan dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag.

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

Uit de gegevens uit het rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 8 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 52 § 4 van het IKB Vreemdelingen.”*

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(…) Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker het bevel krijgt om het land te verlaten. Dat op geen enkele wijze door verwerende partij gemotiveerd wordt waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet krijgen. Het feit dat zijn aanvraag geweigerd wordt betekent niet automatisch dat hij het bevel dient te krijgen om het Rijk te verlaten. Immers art. 52 § 3 van het KB Vreemdelingen bepaalt uitdrukkelijk dat er “desgevallend” een bevel wordt afgeleverd.

Artikel 52

§ 4 Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Door de bewoording desgevallend te voegen in de tekst heeft de wetgever uitdrukkelijk gesteld dat het bestuur zulks dient te beslissen geval per geval zodat een motivering noodzakelijk is. Dat in casu de motivering stelt dat: “Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokken werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de staatsecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af.” Los van het feit dat niet kan ingezien worden hoe verwerende partij zou kunnen beschikken over enige informatie omtrent verzoekers gehele immigratiedossier slaat deze motivering in feite nergens op. Dat verzoeker verwijst naar art. 8 van de Vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. Dat verwerende partij er niet in slaagt dit eenvoudig voorschrift na te volgen. Er wordt gewoonweg geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Derhalve is de beslissing op dit punt formeel niet gemotiveerd. De beslissing dient te worden nietig verklaard.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Kernpunt van verzoekers betoog ter ondersteuning van het eerste middel is dat er geen formele motivering is van het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad merkt samen met verzoeker op dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden. (cf. RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 en 226.183). Het eerste middel lijkt dan ook in de aangegeven mate gegrond.

2.5. Verweerders betoog in de nota met opmerkingen kan niet worden aangenomen. Verweerder is van oordeel dat de bestreden bijlage 20 zowel in rechte als in feite werd gemotiveerd, en verwijst naar het in de bestreden bijlage 20 opgenomen artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat elke verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontbreekt. De Raad herhaalt dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden. (cf. RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 en 226.183).

2.6. Het eerste middel is in de aangegeven mate, gegrond. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten in rechte te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, het familielid van deze beslissing kennis wordt gegeven door afgifte van “*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*” dat “*desgevallend*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet

langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185). Dit houdt in concreto in dat het tweede middel dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden bekeken.

2.7. In het tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 40 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht”*.

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(…) Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Artikel 40bis § 2 a Vreemdelingenwet bepaalt dat bewijzen moeten worden voorgebracht van één jaar samenwoning of van twee jaar relatie. De bestreden beslissing (stuk 1) geeft als reden voor de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker (…):

“Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- correspondentie tussen betrokkene en de referentiepersoon uit de periode 18.07-14.12.2013; bewijzen vliegreizen (vliegtuigtickets, boarding-passes, reservatiebevestigingen) vanaf 11.07.2013; verklaring wettelijke samenwoning dd. 23.01.2014: uit het geheel van deze documenten blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert midden juli 2013. Echter, deze gegevens kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Ze tonen immers niet aan dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag.

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.”

De diverse foto's die werden voorgebracht door verzoeker werden aldus niet aanvaard als bewijs daar er geen data op vermeld staat. Dit argument is niet aanvaardbaar. Elke foto kan op haar waarachtigheid getoetst worden als de wil ertoe aanwezig is. Aan de hand van de inhoud van de foto kan gereconstrueerd worden waarop ze betrekking heeft en over welke periode ze een bewijs vormt. De authenticiteit en waarachtigheid van de ongedateerde foto's blijkt uit de hoeveelheid en de spreiding over verschillende periodes, in verschillende seizoenen en in verschillende situaties. Op de foto's is duidelijk te zien dat verzoekers een intense relatie hebben. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende. Bijgevolg dient deze vernietigd te worden.”

2.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin zij tevens de materiële motiveringsplicht opwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat ook van toepassing is op partners van Belgische onderdanen (cf. art. 40ter van de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (…)

2° de partners, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)"

2.10. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.11. In het administratief dossier bevinden zich de in de bestreden beslissing beoordeelde stukken, namelijk:

- correspondentie tussen verzoeker en de referentiepersoon uit de periode 18 juli tot 14 december 2014;
- bewijzen vliegtrips (vliegtuigtickets, boarding-passes, reservatiebevestigingen) vanaf 11 juli 2013;
- verklaring wettelijke samenwoning dd. 23 januari 2014;
- 17 ongedateerde foto's waarop verzoeker samen met de referentiepersoon te zien zou zijn.

2.12. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker enkel het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot de ongedateerde foto's betwist. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde hierover dat aangezien er niet kan worden nagegaan wanneer deze foto's genomen werden, ze niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon. Er wordt opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat het om ongedateerde foto's gaat. Verzoeker betoogt dat elke foto op haar waarachtigheid kan worden getoetst *"als de wil ertoe aanwezig is"*. Verzoeker betoogt verder dat *"aan de hand van de inhoud van de foto kan gereconstrueerd worden waarop ze betrekking heeft en over welke periode ze een bewijs vormt"*. Er wordt opgemerkt dat verzoeker niet eens de moeite doet om te verduidelijken over welke foto het gaat, noch wat er dan wel gereconstrueerd kan worden en over welke periode het gaat. Verzoeker betoogt voorts dat volgens hem *"de authenticiteit en waarachtigheid van de ongedateerde foto's blijkt uit hun hoeveelheid en de spreiding over verschillende periodes, in verschillende seizoenen en in verschillende situaties"*. Dit vaag en niet geconcretiseerd betoog kan de beoordeling in de bestreden bijlage 20, dat niet kan nagegaan worden wanneer de foto's genomen werden, niet aan het wankelen brengen. Met zijn oordeel dat op de foto's duidelijk te zien is dat verzoeker en de referentiepersoon *"een intense relatie hebben"* toont verzoeker niet aan dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn partner van tenminste twee jaar, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld is het niet aan de Raad om in de plaats van het bestuur de foto's te gaan beoordelen. Het komt de Raad louter toe om na te gaan of het oordeel van het bestuur niet kennelijk onredelijk is. In casu lijkt het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te stellen dat ongedateerde foto's niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon.

2.13. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden bijlage 20 op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op zorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover dit is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA